

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17324/2022
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Лисавета Обрадовић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Иван Перковић, адвокат из ..., ради предаје непокретности, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 950/22 од 02.06.2022. године, у седници одржаној 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 950/22 од 02.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 950/22 од 02.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П 251/19 од 01.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да преда тужиоцима у државину део њиховог угоститељског објекта који се налази у ... у улици ... број .., као посебан део приземне зграде трговине број .., изграђене на кат.парцели број .., уписане у ЛН број .. КО ... и то источни део у површини од 21м² који је тужени самовласно присвојио половином априла 2019. године када је угоститељски објекат тужилаца укупне површине 76м² преградио глиненим блоковима целом ширином на растојању од 8,67м од главних улазних врата. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име парничних трошкова исплати тужиоцима укупан износ од 210.920,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је преко досуђених до тражених трошкова у износу од 264.920,00 динара одбијен захтев тужилаца као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 950/22 од 02.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и обавезујућем делу става другог изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. овог закона за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност наведених услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије туженог не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права. Тужени уз ревизију није доставио, нити се позвао на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или сличној чињеничноправној ствари, тако да нема ни потребе за уједначавањем судске праксе. У конкретном случају, нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву којим је тражена предаја непокретности у посед донели уз правилну примену одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа као релевантног материјалног права када су утврдили да су тужиоци власници пословног простора чију предају траже, а који је у фактичкој власти туженог, те да као власници имају право да им се спорни простор врати у државину. При томе, наводима ревизије се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и указује се на одређене битне повреде поступка, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије према члану 404. став 1. ЗПП.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.05.2019. године и означена је вредност предмета спора од 1.000,00 динара коју је суд прихватио, а која очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради враћања непокретности у посед у коме означена вредност предмета спора не прелази законом

прописани новчани цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је
Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП
одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић